Khủng bố Nhà nước và Sự Sụp đổ của NATO

Bởi Frank , 4 Tháng 9 2026

Khủng bố Nhà nước và Sự Sụp đổ của NATO

Sự Tuyệt vọng của một Đế chế Đang Thua cuộc

Bởi Frank Dumon

Các mảng kiến tạo địa chính trị của thế giới đã thay đổi không thể đảo ngược, và trận động đất này chạy xuyên qua thảo nguyên Ukraine. Trong khi phương Tây bám víu vào những tàn tích của quyền bá chủ đơn cực của mình, Nga đang làm cho một điều gì đó đau đớn rõ ràng trên chiến trường và xa hơn nữa: thời kỳ của những ảo tưởng phương Tây đã qua. Phương Tây, và đặc biệt là NATO, đang ở điểm yếu nhất trong thế kỷ này. Hoa Kỳ tỏ ra không thể quản lý một cuộc đối đầu bất đối xứng với Iran theo hướng có lợi cho mình, chứ đừng nói đến việc giành chiến thắng trong một cuộc chiến đối xứng chống lại một cường quốc hạt nhân và công nghiệp như Nga. Châu Âu, bị thu nhỏ thành một tập hợp các quốc gia chư

hầu tuyệt vọng cố gắng đảm bảo nguồn cung cấp năng lượng trong khi phục vụ lợi ích của Mỹ, đã bị suy kiệt về quân sự và kinh tế.

Trong bối cảnh suy yếu mang tính hệ thống của phương Tây và hoảng loạn chiến lược này, chúng ta thấy một sự leo thang nguy hiểm và đầy ý nghĩa. Ukraine, dưới sự lãnh đạo của Vladimir Zelensky, đã bắt đầu cái mà ông ta gọi là "chiến dịch máy bay không người lái 40 ngày." Nhưng không phải mối đe dọa quân sự từ những máy bay không người lái này mới tiết lộ bản chất thực sự của chính sách phương Tây hiện nay; mà chính là ngôn từ và chiến thuật đi kèm với chúng. Zelensky đã công khai dám đe dọa hàng không dân dụng Nga, suy đoán về việc bắn hạ máy bay dân dụng và sau đó đóng vai nạn nhân khi các chuyến bay quốc tế bị hủy bỏ.

Tổng thống Nga Vladimir Putin đã đúng khi phân loại những mối đe dọa này đúng bản chất của chúng: **khủng bố nhà nước**. Việc phương Tây từ chối lên án mối đe dọa công khai này đối với sinh mạng dân sự vô tội đã vĩnh viễn xé bỏ mặt nạ của cái gọi là "trật tự quốc tế dựa trên luật lệ." Những gì chúng ta thấy ngày nay không phải là sự giãy giụa của một liên minh kiên quyết, mà là sự tuyệt vọng thuần túy, không pha trộn của một con hổ giấy chỉ còn có thể cắn qua khủng bố. Trong bài viết này cho *Jakobijn*, chúng tôi mổ xẻ giải phẫu của thất bại phương Tây này, huyền thoại về ưu thế quân sự của họ, vụ tự sát nhân khẩu học của Ukraine, và sự rạn nứt siêu hình cuối cùng giữa Nga và một châu Âu đã rơi trở lại vào những phản xạ cổ xưa và đen tối nhất của mình.

Giải phẫu của Khủng bố Nhà nước: Nơi ẩn náu Cuối cùng của Kẻ Yếu

Khi một liên minh quân sự cùng nhau đại diện cho hơn một nửa tổng sản phẩm quốc nội và chi tiêu quân sự toàn cầu phải dùng đến việc đe dọa hành khách hàng không, bạn biết rằng chiến tranh thông thường đã thất bại. Các quân nhân NATO và các ông chủ chính trị của họ tại Washington, London và Paris không chỉ kiêu ngạo; họ về cơ bản là bất tài. Họ vẫn sống trong ảo tưởng rằng họ có thể hành động mà không bị trừng phạt, được thúc đẩy bởi sự ngạo mạn đế quốc mù quáng trước thực tế trên chiến trường.

Kyiv đã bị tháo dỡ một cách có hệ thống trong nhiều ngày, và thực tế là trong nhiều tháng. Các lực lượng Nga đã tiến hành các cuộc không kích không ngừng nghỉ vào các cơ sở quân sự, công nghiệp và kho chứa trong hơn tám ngày. Chúng ta đang nói về tám đến chín cuộc không kích mỗi ngày, với người dân Kyiv chạy từ nơi trú ẩn này sang nơi trú ẩn khác. Đây là thực tế mới của cuộc sống Ukraine. Nhưng tác động vượt xa thủ đô. Ước tính 90% cơ sở hạ tầng giao thông của Ukraine hiện đang bị tê liệt. Quyền tiếp cận Biển Đen, đặc biệt là xung quanh Mykolaiv (Nikolaev) và các khu vực

ven biển khác, đã bị cắt đứt hoàn toàn.

Khi một nhà nước mất đi năng lực quân sự thông thường, khủng bố vẫn là vũ khí duy nhất. Và khủng bố chính xác là vũ khí duy nhất còn lại cho một NATO yếu ớt. Phương Tây đã trở thành một con hổ giấy. Các nhà hoạch định chiến lược phương Tây nghĩ rằng họ có thể phá vỡ ý chí của Nga bằng các hành động khủng bố có mục tiêu, phá hoại cơ sở hạ tầng hoặc đe dọa hàng không dân dụng. Họ không hiểu hàm ý của hành động của mình, hoặc tệ hơn: họ không quan tâm. Họ sẵn sàng bắt cả thế giới làm con tin để che giấu sự bất tài của chính mình.

Trong một cuộc họp báo gần đây tại Bishkek, bên lề Tổ chức Hợp tác Thượng Hải (SCO), Putin đã được một nhà báo Anh hỏi liệu các cơ sở quốc phòng của Anh trên đất Anh có hiện trở thành mục tiêu quân sự hợp pháp hay không, do sự tham gia trực tiếp của Anh vào các cuộc tấn công tầm xa vào Nga. Putin từ chối nêu tên các mục tiêu cụ thể, phân loại câu trả lời là "bí mật." Nhưng thông điệp đã rõ như ban ngày và được hiểu khắp phương Tây: *Các ngươi muốn điều này, và các ngươi sẽ nhận được nó.* Phương Tây đã làm mờ ranh giới giữa chiến tranh và khủng bố nhà nước, và Nga sẽ đáp trả tương ứng. Thời gian của những chiếc găng tay đã qua.

Huyền thoại về Ưu thế Quân sự Phương Tây

Để hiểu sự tuyệt vọng hiện tại của phương Tây, chúng ta phải nhìn lại nền tảng của chiến lược quân sự của họ, hoặc sự thiếu hụt của nó. Có một huyền thoại dai dẳng ở phương Tây, được duy trì bởi một nền báo chí dễ dãi và một giới tinh hoa chính trị tự mãn, về "lực lượng chiến đấu tinh nhuệ nhất trong lịch sử." Thực tế của những năm gần đây, và đặc biệt là thất bại thảm hại của cuộc phản công của Ukraine do Lầu Năm Góc lên kế hoạch vào mùa hè năm 2023, đã phá tan huyền thoại này.

Chúng ta hãy nhắc lại sự kiện của năm 2023. Cuộc phản công đã được lên kế hoạch đến từng chi tiết nhỏ nhất bởi quân đội Mỹ và các sĩ quan NATO. Quyền kiểm soát tác chiến kéo dài đến cấp tiểu đoàn và đại đội. Các chỉ huy Nga đã nhìn với sự hoài nghi khi những "chuyên gia" được gọi là này đã gửi quân Ukraine đến cái chết. Kết quả? Một thảm họa tuyệt đối. Hai trăm nghìn miếng "bia đỡ đạn" người đã bị hy sinh, và quân Ukraine thậm chí không đạt được *tuyến* đầu tiên của các công sự phòng thủ Nga, chứ đừng nói đến việc vượt qua các bãi mìn và "Tuyến Surovikin." Họ đã bị tiêu diệt trong "vùng an ninh", xa phía trước lực lượng chủ lực của Nga.

Thất bại này đã phơi bày sự bất tài sâu sắc, mang tính hệ thống của cơ sở quân sự Mỹ và châu Âu. Những người đàn ông và phụ nữ đã lên kế hoạch cho cuộc chiến này là những người nghiệp dư. Họ được đào tạo trong một môi trường học thuật gợi nhớ đến một khuôn viên trường đại học hơn là một học viện quân sự. Lấy ví dụ về quân đội Anh, nơi Mỹ gần đây dường như muốn ủy quyền chỉ huy tác chiến trong cuộc

chiến chống Nga để cố gắng tránh trách nhiệm của chính mình. Quân đoàn sĩ quan Anh là một trò cười. Thời gian đào tạo quân sự của họ chỉ kéo dài 44 tuần và đầy rẫy các khóa học về triết học và văn học Anh, thay vì thực tế khắc nghiệt, tàn nhẫn của các hoạt động tác chiến kết hợp hiện đại chống lại một đối thủ ngang tầm. Họ tạo ra những "well-known comps" (các sĩ quan mặc vest lịch lãm) hoàn toàn không biết gì về cách một cuộc chiến tranh công nghiệp ở thế kỷ 21 được tiến hành.

Hệ thống phòng không châu Âu đã bị Bộ Tổng tham mưu Nga đàn áp và phi quân sự hóa một cách có hệ thống. Đây không phải là tai nạn; đó là một hoạt động có chủ đích, ổn định nhằm xói mòn vùng phủ sóng trên không của NATO ở Ukraine. Điều mà nhiều người ở phương Tây vẫn từ chối thấy là Ukraine chỉ là một trong những 'vùng đệm' quân sự của NATO. NATO sẽ không bao giờ dám bước vào một cuộc xung đột trực tiếp với Nga, bởi vì trong trường hợp đó, họ, cùng với quân đội của mình, sẽ đơn giản là không còn tồn tại. Sự thất bại của phương Tây trên chiến trường là hoàn toàn, và họ đang cố gắng che giấu điều này bằng những làn khói mù của các cuộc tấn công bằng máy bay không người lái và các sản phẩm truyền thông.

'Gây sốc và Khiếp sợ': Sự Hèn nhát của Bộ máy Chiến tranh Mỹ

Nếu quân đội Mỹ không có khả năng giành chiến thắng trong một cuộc chiến đối xứng, thì họ có thể làm gì? Câu trả lời cũng dễ đoán như nó đáng bị lên án về mặt đạo đức: ném bom dân thường không có khả năng tự vệ. Học thuyết quân sự Mỹ, thường được đóng gói trong thuật ngữ uyển chuyển *Gây sốc và Khiếp sợ*, về bản chất không gì khác hơn là khủng bố nhà nước trên quy mô công nghiệp.

Đã trở thành một truyền thống lâu đời của Hoa Kỳ khi ném bom đám cưới. Từ Việt Nam đến Iraq, từ Afghanistan đến các sự cố bi thảm gần đây ở Iran và Yemen; Không quân Mỹ có một thành tích "ấn tượng" trong việc tàn sát dân thường, phụ nữ và trẻ em. Hãy nhìn vào các sự kiện gần đây ở Iran, nơi Mỹ, với sự kiêu ngạo của mình, nghĩ rằng họ có thể phớt lờ hệ thống phòng không của Iran. Họ đã bị làm nhục. Phản ứng của Iran cho thấy các căn cứ của Mỹ ở Tây Á cực kỳ dễ bị tổn thương. Nhưng khi Mỹ đối mặt với kẻ thù có thể đánh trả, hoặc khi họ không thể đánh bại kẻ thù trong trận chiến mở, họ sẽ hướng tên lửa hành trình và máy bay không người lái vào các mục tiêu dân sự.

USS Abraham Lincoln đang rỉ sét. Và cùng với nó, quyền lực bá chủ của Mỹ.

Sau 286 ngày trên biển, tàu sân bay Mỹ Abraham Lincoln cuối cùng đã cập cảng, cho thế giới bên ngoài thấy rõ con tàu đã thu hút nhiều sự chú ý trong nhiều tháng. Những gì các máy quay ghi lại thật gây sốc: một tàu chiến khổng lồ phủ đầy rỉ sét, kiệt sức rõ ràng. Rỉ sét không chỉ có trên thân tàu. Nó tiết lộ chi phí ẩn và sức ép ngày càng tăng của quyền bá chủ quá tải của Mỹ.

Hôm thứ Tư, Abraham Lincoln đã cập cảng Laem Chabang ở Thái Lan sau một nhiệm vụ mệt mỏi và phá kỷ lục ở Trung Đông. Đây là chuyến thăm cảng đầu tiên của tàu sân bay kể từ tháng 11 năm ngoái. Thủy thủ đoàn dự kiến sẽ sử dụng điểm dừng này để "nghỉ ngơi và nạp lại năng lượng" giữa các báo cáo của truyền thông về sức khỏe

tâm thần ngày càng suy giảm của họ, trước khi trở về cảng nhà ở San Diego.

Tàu chiến dài gần 335 mét đã bị rỉ sét nặng từ mũi đến đuôi. Trên mạng xã hội, một số người dùng đùa rằng con tàu "chỉ vừa thoát khỏi Vịnh Ba Tư," trong khi những người khác tự hỏi liệu nó có đang trên đường đến bãi phế liệu hay không. Ngay cả thuyền trưởng của con tàu cũng thừa nhận với giới truyền thông rằng tàu sân bay "trông giống như một chiếc xe bẩn trong bãi đậu xe."

Với bốn trong tổng số mười một tàu sân bay được triển khai ở Trung Đông cho cuộc chiến của Washington chống Iran và các tàu khác cần bảo trì dài hạn, Hải quân Mỹ buộc phải giữ các tàu hoạt động lâu hơn mức cần thiết. Hải quân Mỹ đang phải đối mặt với các vấn đề rộng lớn hơn, bao gồm năng lực nhà máy đóng tàu hạn chế, khả năng bảo trì bị suy yếu và tình trạng thiếu lao động lành nghề, làm trầm trọng thêm tình hình.

Hoa Kỳ đã duy trì sự hiện diện quân sự khổng lồ ở các khu vực trọng điểm trong nhiều thập kỷ, bao gồm Châu Á-Thái Bình Dương, Châu Âu và Trung Đông. Trong nỗ lực duy trì cái gọi là "vai trò lãnh đạo toàn cầu" thông qua một mạng lưới các nhiệm vụ quân sự rộng khắp, Washington đã đặt gánh nặng ngày càng lớn lên các tàu, nhân sự và hệ thống hậu cần của mình. Nhưng việc triển khai kéo dài của Lincoln ở Trung Đông, sự chậm trễ bảo trì ngày càng tăng và tình trạng mệt mỏi của thủy thủ đoàn chỉ ra một điều gì đó lớn hơn nhiều so với tình trạng của một tàu sân bay đơn lẻ. Cùng với nhau, chúng tiết lộ sức căng trên một cỗ máy quân sự toàn cầu đã hoạt động hết công suất trong quá lâu.

Đây là một biểu hiện hữu hình của "sự teo cơ" của quyền bá chủ Mỹ, phơi bày khoảng cách ngày càng lớn giữa tham vọng bá chủ và năng lực thực tế. Tàu sân bay không chỉ là vũ khí. Cựu Ngoại trưởng Mỹ Henry Kissinger từng gọi tàu sân bay Mỹ là "100.000 tấn ngoại giao," nhấn mạnh vai trò của chúng trong việc gây áp lực, tăng cường răn đe và thể hiện sức mạnh toàn cầu của Mỹ. Đó là lý do tại sao Mỹ thường xuyên gửi tàu sân bay đến các khu vực khác để phô trương sức mạnh quân sự và gửi tín hiệu răn đe đến thế giới. Ngày nay, "sức mạnh cơ bắp" này, từng tượng trưng cho sức mạnh quân sự Mỹ, đã bị phủ đầy rỉ sét.

> Năng lực quân sự duy nhất mà Mỹ thực sự làm chủ, mà không có nguy cơ thất bại nặng nề trong một cuộc xung đột mở, là khủng bố Thế giới Thứ ba. Họ không còn có thể tiến hành các hoạt động kết hợp quy mô lớn. Họ thiếu Bảng Tổ chức và Trang bị (TO&E), xương sống hậu cần và cơ sở công nghiệp để bù đắp tổn thất vật chất. Hoa Kỳ đơn giản là không còn sản xuất đạn dược và xe bọc thép chất lượng cao với số lượng cần thiết cho một cuộc chiến tiêu hao. Xe tăng M1 Abrams, được phương Tây coi như chén thánh của sức mạnh thiết giáp, đã tỏ ra cực kỳ dễ bị tổn

thương trước máy bay không người lái và tên lửa chống tăng của Nga trên chiến trường Ukraine. Tất cả những gì Mỹ có thể làm bây giờ là nâng cấp thiết bị hiện có hoặc thêm giáp nặng hơn, điều này không khắc phục được các sai sót thiết kế cơ bản.

Khi chúng ta xem xét các hành động của Mỹ, dù ở Trung Đông hay thông qua các bên ủy nhiệm ở Đông Âu, chúng ta thấy một mô hình tàn ác không phải là sai lầm, mà là chính sách. Ném bom các mục tiêu dân sự là một sự lựa chọn có ý thức, bắt nguồn từ sự bất lực quân sự. Và các phương tiện truyền thông đại chúng phương Tây, bao gồm các ban biên tập của các tờ báo như *The New York Times* và các đài truyền hình như *Fox News*, hoạt động như một cơ chế tuyên truyền biện minh cho những tội ác chiến tranh này. Họ nên trả lời trước một tòa án quốc tế, bởi vì họ là những kiến trúc sư của những lời nói dối đã biến những cuộc thảm sát này thành có thể.

Vực thẳm Nhân khẩu học và Cối xay Thịt Slaviansk

Trong khi phương Tây chìm đắm trong những lời lẽ về "dân chủ" và "tự do," một thảm kịch nhân khẩu học với quy mô chưa từng có đang diễn ra tại Ukraine. Những con số, ngay cả những con số được các bộ phận nhân khẩu học tại Kyiv miễn cưỡng thừa nhận, thật rùng rợn. Ukraine bắt đầu năm 2022 với dân số khoảng 32,5 triệu người. Giờ đây, vào năm 2026, con số đó đã giảm mạnh xuống chỉ còn 22 triệu.

Chúng ta đang nói về việc mất đi 10 triệu người chỉ trong bốn năm. Những người này đã đi đâu? Khoảng 5 triệu người trong số họ đã bỏ trốn; khoảng 2 triệu người tìm nơi ẩn náu ở Nga, trong khi số còn lại di chuyển đến châu Âu. Nhưng châu Âu, vốn đã rên rỉ dưới những căng thẳng nội bộ về di cư, sắp sửa quay lưng lại với những người này. 5 triệu người còn lại? Họ đã bị giết, bị thương tật, mất tích hoặc bị bắt làm tù binh. Ukraine không chỉ thua một cuộc chiến; họ đang đánh mất tương lai, lực lượng lao động và sự tồn tại sinh học của mình.

Sự tuyệt vọng của chế độ ở Kyiv lớn đến mức họ giờ đây chuyển sang việc động viên phụ nữ. Họ đang cố gắng xây dựng một đội quân đòi hỏi nhiều thập kỷ đào tạo, học thuyết và xây dựng thể chế, chỉ đơn giản bằng cách ra đường bắt cóc những người qua đường ngẫu nhiên và gửi họ ra tiền tuyến. Đây không còn là một đội quân nữa; đây là một cối xay thịt.

Trên chiến trường, chúng ta thấy kết quả của sự điên rồ này. Cuộc tấn công của Nga xung quanh Kramatorsk và Slaviansk đã bước vào một giai đoạn mới, không ngừng nghỉ. Tập đoàn quân phía bắc của Nga đang tiến về phía nam, hướng tới Slaviansk. Các nhóm trinh sát của Nga (DRG) đã hoạt động bên trong ranh giới thành phố. Những gì nằm ở phía nam của Slaviansk là một loạt các cánh đồng bằng phẳng,

không có thảm thực vật rừng hay rào cản tự nhiên đáng kể. Đó là một con đường trực tiếp, không được bảo vệ đến Pavlohrad và cuối cùng là Dnipropetrovsk. Vào thời điểm này, các cuộc giao tranh ác liệt đã diễn ra xung quanh sông Seversky Donets và các tuyến tiếp tế.

Không có lối thoát. Quân Ukraine đang bị bao vây và tiêu diệt một cách có hệ thống. Họ thiếu yểm trợ trên không, thiếu đạn dược và thiếu huấn luyện. Các lô hàng hệ thống phòng không Patriot và bệ phóng rocket HIMARS của phương Tây đã phần lớn bị vô hiệu hóa hoặc tỏ ra không hiệu quả. Các tên lửa MIM-104 Patriot, được phương Tây ca ngợi là lá chắn tối thượng, đã chứng minh trong thực tế là không có khả năng đánh chặn tên lửa hành trình hoặc vũ khí siêu thanh của Nga. Chúng tốt nhất chỉ có thể bắn hạ một máy bay bay chậm, đi lạc. Hệ thống phòng không của Ukraine đã bị làm mù, và không quân Nga hiện đang bay không bị cản trở trên Odessa và các vùng hậu phương sâu khác lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu cuộc chiến.

Sự Xiết chặt Chiến lược: Cơ sở hạ tầng và Biển Đen

Nga đã giữ găng tay trong suốt thời gian qua. Trong năm thứ nhất và thứ hai của cuộc xung đột, Moscow đã cố tình chọn một cuộc chiến tiêu hao. Họ không muốn gây ra thương vong dân sự hàng loạt, cũng như không muốn gây hại không cần thiết cho nền kinh tế thế giới bằng cách cắt đứt hoàn toàn Ukraine khỏi Biển Đen, điều này sẽ gây nguy hiểm cho thỏa thuận ngũ cốc. Có một sự kiềm chế nhất định, một nỗ lực để ổn định thị trường toàn cầu và đưa ra một lối thoát cho phương Tây.

Thời gian đó đã qua. Phương Tây đã nhầm lẫn sự kiềm chế của Nga với sự yếu đuối. Giờ đây, khi NATO và Kyiv dùng đến các hành động khủng bố và tấn công cơ sở hạ tầng của chính Nga, Moscow đã viết lại các quy tắc của trò chơi. Nếu một cơ sở dân sự được sử dụng làm doanh trại, làm kho đạn, hoặc làm nơi trú ẩn cho các bệ phóng, thì nó sẽ mất đi tình trạng được bảo vệ và trở thành mục tiêu hợp pháp.

> Quân đội Ukraine đã có hệ thống núp sau dân thường. Họ đặt kho đạn trong các trung tâm mua sắm, họ đậu bệ phóng HIMARS trong sân của các tòa nhà chung cư, và họ giấu các trạm radar trong khu dân cư. Họ tính toán rằng Nga sẽ không dám tấn công vì sợ phản ứng của giới truyền thông phương Tây. Đó là một phép tính minh họa hoàn hảo cho sự phá sản đạo đức của phương Tây: việc sử dụng lá chắn sống làm nền tảng của chiến lược NATO.

Giờ đây khi Nga đã tháo găng, chúng ta thấy kết quả. Cơ sở hạ tầng giao thông bị tê liệt 90%. Các cây cầu đã biến mất, đường sắt bị phá hủy, các nhà máy điện nằm trong đống đổ nát. Ukraine đã bị cắt đứt hiệu quả khỏi Biển Đen. Thỏa thuận ngũ cốc đã chết; Nga không còn quan tâm đến việc giá lương thực có tăng ở châu Âu hay thị

trường năng lượng có bị gián đoạn hay không. Ukraine như một quốc gia đang hoạt động đang nhanh chóng trở thành quá khứ. Phương Tây vẫn có thể gửi một số ngũ cốc và thiết bị điện tử, nhưng không thể ngăn chặn dòng chảy nhân khẩu học và cơ sở hạ tầng.

Sự Rạn nứt Siêu hình: Lời Từ biệt Cuối cùng của Nga với Châu Âu

> Có lẽ sự thay đổi sâu sắc và không thể đảo ngược nhất do cuộc chiến này mang lại không phải là về mặt quân sự hay kinh tế, mà là về mặt tâm lý và văn hóa. Một **sự rạn nứt siêu hình** đã xảy ra giữa Nga và châu Âu. Đây là một sự thay đổi cơ bản trong ý thức của nhà nước và nhân dân Nga mà không có gì sánh bằng trong lịch sử hiện đại.

Ngay cả trong Chiến tranh Lạnh, khi sự đối đầu về ý thức hệ gay gắt và mối đe dọa về một cuộc tận thế hạt nhân thường xuyên rình rập, vẫn tồn tại ở Nga một sự kết nối văn hóa nhất định với, hoặc ít nhất là sự tôn trọng đối với, châu Âu. Người ta coi người châu Âu là một dân tộc có chung lịch sử, dù có tranh cãi. Thời gian đó đã qua không thể quay lại. Đại đa số người Nga ngày nay nhìn vào châu Âu với sự khinh miệt thuần túy, nếu không muốn nói là căm ghét thẳng thừng.

Châu Âu đã quay trở lại bản năng cơ bản lịch sử của mình: *Drang nach Osten*. Đó là một lục địa bị thúc đẩy bởi một hệ tư tưởng tân Quốc xã, một chứng sợ Nga ăn sâu bám rễ và một cơn đói không thể thỏa mãn đối với tài nguyên của Nga. Và điều này không còn giới hạn ở giới tinh hoa chính trị ở Brussels, Berlin hay Paris; tình cảm này đã thấm sâu vào quần chúng người dân châu Âu. Người dân bình thường trên đường phố Brussels, Milan, Paris hay Berlin không quan tâm nếu trẻ em Nga chết. Họ không quan tâm nếu người dân Nga bị xóa sổ khỏi bản đồ, miễn là họ có quyền tiếp cận sự giàu có của Siberia.

Hãy nhìn vào Đức. Đức đã nổi lên như kẻ thù truyền kiếp của người dân Nga. Sự rạn nứt hoàn toàn với phương Tây là một sự thật. Nga không còn coi châu Âu là một đối tác đàm phán, chứ đừng nói đến một bên bình đẳng. Châu Âu là một "cấu trúc khủng bố đang phân hủy" – một thực thể đang tan rã, phá sản về mặt đạo đức. Moscow sẽ không còn nói chuyện với Berlin, Paris hay London. Nếu có bất kỳ cuộc đàm phán nào về kiến trúc của trật tự thế giới mới, chúng sẽ chỉ diễn ra giữa Moscow và Washington.

Ngay cả những nhân vật như Marco Rubio ở Mỹ đôi khi cũng thể hiện một chút ý thức thông thường bằng cách ủng hộ việc duy trì các đường dây liên lạc, bất kể tình hình thế nào. Nhưng châu Âu? Châu Âu đã tự đặt mình ra khỏi cuộc chơi. Họ đã chọn vai trò của một nhà thập tự chinh cuồng tín, phi lý trí, và Nga đã phân loại họ là những

kẻ khủng bố. Và với những kẻ khủng bố, bạn không đàm phán; bạn vô hiệu hóa chúng.

Sự Mục nát Thể chế: CIA, Truyền thông và Học thuyết Monroe 2.0

Thất bại của phương Tây không chỉ là thất bại trên chiến trường; đó là triệu chứng của một sự mục nát mang tính hệ thống sâu sắc hơn của các thể chế phương Tây. CIA, từng bị e ngại vì các mạng lưới tình báo toàn cầu, đã trở thành một tổ chức chủ yếu giỏi trong việc tạo điều kiện cho buôn bán ma túy, dàn dựng các cuộc đảo chính ở Mỹ Latinh và thực hiện các vụ ám sát có mục tiêu. Khả năng thu thập tình báo chiến lược, phân tích và đánh giá chính xác ý định của đối thủ đã biến mất hoàn toàn. Họ đánh giá sai cuộc chiến ở Ukraine, họ đánh giá thấp sức chống chịu của nền kinh tế Nga, và họ tính toán sai phản ứng của Iran. CIA là một di tích của một thời đại đã qua, được lãnh đạo bởi những quan chức quan liêu không hiểu thế giới đa cực của thế kỷ 21 vận hành như thế nào.

Nền chính trị Mỹ cũng là nạn nhân của sự mục nát này. Chúng ta thấy các nhà lãnh đạo, được bao quanh bởi những kẻ thái nhân cách và những người nghiệp dư quân sự (như Chủ tịch Hội đồng Tham mưu trưởng Liên quân hiện tại, một phi công và không biết gì về các hoạt động trên bộ quy mô lớn), đưa ra quyết định dựa trên những gì họ thấy trên truyền hình. Khi một tổng thống hoặc ứng cử viên, như Donald Trump, để cho thế giới quan của mình bị định hình bởi liều tuyên truyền hàng ngày của *Fox News*, bạn đang chứng kiến sự ấu trĩ hóa của địa chính trị Mỹ. Các ban biên tập của các phương tiện truyền thông này, và các đối tác tự do của họ như *The New York Times*, là đồng lõa trong các tội ác chiến tranh. Họ nuôi dưỡng công chúng bằng một cỗ máy tuyên truyền Gibsonian, một thực tế thay thế trong đó Ukraine chiến thắng, nền kinh tế Nga sụp đổ và NATO là bất khả chiến bại. Họ không chỉ nói dối công chúng; họ đang nói dối các nhà hoạch định chính sách của chính mình.

Mỹ thấy mình trong một vị thế không thể duy trì. Họ đã cạn kiệt các kho dự trữ chiến lược, nền tảng công nghiệp bị suy yếu và các đồng minh không đáng tin cậy hoặc yếu kém. Hậu quả không thể tránh khỏi là Hoa Kỳ sẽ buộc phải rút lui về bán cầu của chính mình. Chúng ta đã thấy những đường nét của một **Học thuyết Monroe 2.0** đang xuất hiện. Mỹ sẽ buộc phải từ bỏ sự bành trướng đế quốc của mình và tập trung vào khu vực của chính mình, để lại những mảnh vỡ của đế chế châu Âu phía sau.

Và điều gì sẽ xảy ra với những chư hầu châu Âu đó? Hãy lấy Pháp. Các nghiên cứu nhân khẩu học chỉ ra một thực tế không thể tránh khỏi: Pháp sẽ không còn tồn tại như một nhà nước thống nhất, có chủ quyền, có thể vào khoảng giữa năm 2035 và 2050. Các con số chính thức về nhập cư (cho rằng nó khoảng 25%) là một lời nói dối

trắng trợn; con số thực tế cao hơn nhiều và sự gắn kết xã hội đã biến mất từ lâu. Pháp đang mất đất đai, bản sắc và tương lai. Đức nhìn vào vực thẳm của quá trình phi công nghiệp hóa và nghèo đói năng lượng. Vương quốc Anh, nơi nghĩ rằng mình có thể phóng chiếu "Nước Anh Toàn cầu", chỉ là cái bóng quân sự và kinh tế của chính mình. Họ không chỉ bị đánh bại trên chiến trường ở Ukraine; họ bị đánh bại bởi chính lịch sử.

Kết luận: Lò luyện của Trật tự Thế giới Mới

Những gì chúng ta đang trải qua hiện tại là sự ra đời của một trật tự thế giới mới, và lò luyện trong đó nó được rèn giữa là chiến trường của Ukraine và những tàn tích của các thành phố Ukraine. Phương Tây đã yêu cầu cuộc chiến này. Họ đã thổi bùng cuộc xung đột này, họ thúc đẩy việc mở rộng NATO, họ phủi bỏ các lo ngại về an ninh của Nga, và họ đã chọn đối đầu, không chỉ với Nga mà còn với Iran và Trung Quốc. Họ nghĩ rằng họ đã cố định các quy tắc của trò chơi mãi mãi trong thời điểm đơn cực của những năm 1990. Họ đã nhầm một cách nghiêm trọng.

Hậu quả của hành động của họ giờ đã hiện rõ. Sự phản tác dụng không còn là một khái niệm lý thuyết nữa; đó là thực tế của cơ sở hạ tầng Ukraine bị tê liệt, xe bọc thép phương Tây bị phá hủy, sự sụp đổ nhân khẩu học của Kyiv và sự mất mát của ngành công nghiệp châu Âu. Phương Tây đang buộc phải đối mặt với hậu quả của sự mở rộng quá mức đế quốc của chính mình.

> Nga không chỉ chiến thắng trong cuộc chiến; nó đã thể hiện ý chí và năng lực để xác định lại kiến trúc an ninh toàn cầu. Trong khi NATO cúi mình xuống hành động khủng bố nhà nước và đe dọa hàng không dân dụng, Nga đang xây dựng một thực tế đa cực trong đó chủ quyền, sức mạnh quân sự và tính độc lập công nghiệp là những đơn vị tiền tệ duy nhất có giá trị.

Đối với độc giả của **De Jakobijn** - những người luôn coi trọng phê phán mang tính hệ thống đối với chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa đế quốc phương Tây, điều này sẽ không có gì đáng ngạc nhiên. Tổ hợp công nghiệp-quân sự đã thất bại. Cỗ máy tuyên truyền đã thất bại. Sự ưu việt về đạo đức của phương Tây đã bị vạch trần là một lời nói dối rỗng tuếch, được phủ lên bằng máu của dân thường và tro tàn của những thành phố bị thiêu rụi. Lịch sử thật tàn nhẫn đối với các đế chế bắt đầu tin vào những huyền thoại của chính mình. Và khi mặt trời lặn trên thời đại đơn cực, chỉ còn lại một sự chắc chắn: phương Tây đã chọn cuộc chiến này, nhưng Nga sẽ là người ra điều kiện cho hòa bình.

Nguồn

Andrei Martyanov là một cựu chiến binh, nhà chiến lược hàng hải và chuyên gia được quốc tế công nhận về học thuyết quân sự và địa chính trị Nga. Ông là tác giả của một số cuốn sách đột phá.

Global Times một kênh truyền thông hàng đầu.

https://youtu.be/iJTynEqkdtw